

הרגע הראשון של המיפגש בין שני העמים יהיה המכריע. זהירות!

שוויא שוויא!

הוותיקים זוכרים את יהודי מצריים, ומדבר רים עליהם באהדה. בעיני הרוב המוסלמי, לא היה אז הבדל גדול בין מצרייהודי ובין מצרייקופטי. הקופטים, שהם נוצרים, הם מצרים לכל דבר, ואף יותר מזה, מאחר שהם ממשיכים במסורת המצרית שמלפני הכיבוש המוסלמי בן 1300 השנים. כאלה היו גם היהודים המקומיים, שחיו במצרים מדורידורות.

כולנו מכירים את יהודי-מצריים, ששמרו על המידות הטובות של יהדות-המזרח. הם מהווים מרכיב אחד של עמי-ישראל. אך מי שרואה את עמי-ישראל כולו בדמוי תם של יהודי מצריים, בוודאי צפויה לו אפתעה גדולה כשייתקל בו.

הדימוי השני הוא שונה לגמרי, והוא פרי המולחמה הארוכה, שבה

מאח

אורי אבנרי

גבר צה"ל לא פעם על הצבא הי מצרי. זהו הדימוי של הישראלי הי סופרמן, הכריזמוז, האירופי-בלוני דייט-כזי-העיניים, הגאון הטכנולוגי גי, המאלתר להפליא.

לפי הדימוי הזה, הישראלים יוצאי מצריים כלל אינם ישראלים, אלא מצרים שהיגרו. הישראלי האמיתי הוא אשכנזי. כלפי הישראלי הזה, נמצא המצרי בעמדת התנגנות אוטומטית. הוא מודע מאד לחסרונות הטכנולוגיה המצרית, והוא רגיש מאד לכל ביקורת בשטח זה. המצרים הם עם גא מאד, המפאר את עברו הרחוק והקרוב, המאמין בעוז-הרוח של חייליו.

כאשר יבואו הישראלים וידברו בכוז על הטלפונים, או ישוויצו כי ניצחונות צבאיים, הם יגעו בעצי בים חשופים.

דימוי המצרים בעיניים ישראליות שונה אף הוא מן המציאות. יש הרואים את המצרים כעם של פלאחים עניים ומרודים. ישראלים אלה מצפים לראות בקאהיר מעין כלכותא-על-הנילוס או רמלה-רבתני. הם יידהמו כאשר יראו מטרופולין, עיר-ענק בעלת רובעי-פאר גדולים, שבהשוואה אליה הם תיראה סביון ככפרי-שיתופי. איזורי מיסחרי מודרני שבו אפשר להסתיר את כל תלאיביו. הם יידהמו גם אם (אם!)

למה 7000 שנים, שליטי-יחיד: המלכה נפרטרי * והסאדאטים

שלפני כן (להוציא את יהודי מצרים, כמובן).

יש צפיות מסוימות. אצל כל עם יש דימוי מסויים, או כמה דימויים מסויימים. של הצד השני, בדרך כלל, כל הדימויים האלה הם חסרי-שחר.

המצרי המצוי רואה כיום את הישראלי, בעיני רוחו, בשתי צורות שונות.

הדימוי האחד מתבסס על זיכרונות מן הימים שבהם היו יהודים רבים במצריים.

על „הערכה ממבט ראשון“ ועל „סימפא“ טיה ממבט ראשון.

מדענים משתדלים לנתח איך נוצר רושם ראשון זה, בדרך בלתי-מודעת, ויש על כך תיאוריות רבות. אך אין ספק לגבי התופעה עצמה.

מה שנכון לגבי בניארם, נכון גם לגבי עמים, שביניהם היה קיום ניתוק מוחלט במשך דור, וניתוק בימעטי-מוחלט גם במשך הדורות

יוט אחד רודף אותי מספר לילות. בחלום-בלהות זה אני רואה ענן שחור של מיליון ישראלים יורד על מצריים, כמו להקת-ארבה תנ"כית.

הם פושטים על קאהיר, מאכלסים כל סינה וכל מיסדרון של בתי-המלון המערטיים וגולשים משם לכל בית-יקיבול אפשרי. הם מכסים את השוק של האן אל-חילי.

הם ממלאים את המוניות, ובכל מקום הם מתזוננים, מריים מים אף, צוחקים כזון, מותחים ביקורת על הכיוב והתלפזנים, סיי דריהתחבורה והשירות.

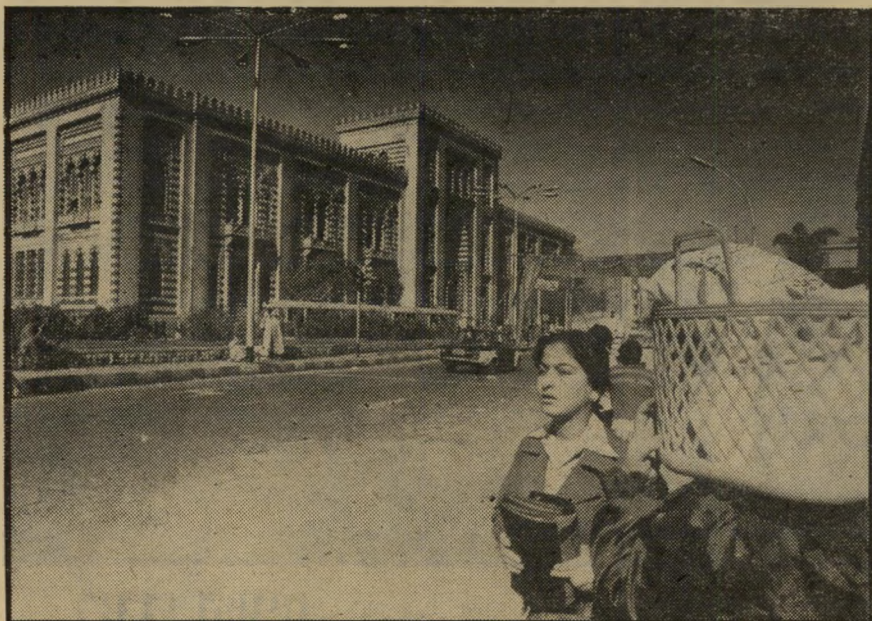
הם מתקוטטים על המחיר עם נהגי מוניות, הטוענים כי המונים אינם פועלים. הם רבים עם בעלי-הדוכנים בשוק. הם מתווכחים על כל דולר בתשבון המלון. ואחרי השבוע הראשון של הי מבול נאנחים המצרים: יא אדנה, הלזואי והיינו ממשכיכים במולחמה!

סופרמן ורמלה רבתי

מ אז הרגע הראשון שבו דרכה כפי רגלי על אדמת מצריים, הירחתי שוב ושוב במה שצפוי, כאשר יפגשו שני עמים אלה פנימאל-פנים.

זה יהיה רגע גדול. רגע בעד סיי כוים עצומים, ואף בעד פכנות נוראות.

כולנו יודעים כי במיפגש בין שני אני שים, השנייה הראשונה היא הקובעת. בי אותה שנייה נוצר „הרושם הראשון“, שהוא הקובע. אף שלרוב אין אנו מודעים לכך, הרי הרושם הראשון הזה מעצב את כל גישתנו אל הולת. מדברים על „אהבה ממבט ראשון“ ועל „שינאה ממבט ראשון“. אפשר לדבר גם על „אדישות ממבט ראשון“ ועל „אייאמון ממבט ראשון“.

פני הדור: מצריה לפני 150 שנים, סמודנטיית של אר'אזהר